

nelze s určitostí poznati, zda žalobkyně se zavázala zaplatiti poplatky přímo úřadu, jak předpokládá rozhodnutí čis. 2553 sb. n. s., či vymahajícimu věřiteli, a není v něm též zmínky o platebním rozkaze, kterým budou poplatky vyměřeny. Avšak nehledíc k tomu, schází ve smíru ustanovení času, kdy má býti závazek splněn, jak výslovně vyžaduje § 7 (1). Nestačí, že si čas ten lze snad domysleti z obsahu smíru (srovnej rozh. čis. 4808, 6302 sb. n. s.). Nebyla-li doba dlužného plnění smírem vůbec stanovena, nelze ani způsobem v druhém odstavci § 7 ex. ř. uvedeným prokázati, že lhůta splatnosti uplynula. (Srovnej rozh. čis. 6302 sb. n. s.). Správně proto první soud zamítl návrh na povolení exekuce, a bylo proto změnou usnesení rekursního soudu obnoviti jeho rozhodnutí.

Výrok o útratách dovolacího rekursu je odůvodněn předpisy §§ 41, 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř., při čemž za kolky přiřknuto bylo pouze 250 Kč podle zákona čis. 120/31 sb. z. a nař. a vyhlášky ministerstva financí čis. 151/31 sb. z. a n. (pol. 1 c) 1), neboť není tam rozeznáváno mezi rekursy proti usnesením soudů prvé stolice a rekursy proti usnesením soudů stolice druhé (dovolacími rekursy) a sazba uvedená pod pol. 1., C., 3., platí výslovně jen pro dovolací spisy (revise §§ 502 a násl. c. ř. s.).

Čís. 12519.

V řízení o svolení k výpovědi jest vyloučena obnova řízení.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 262/33.)

Návrh, by bylo obnoveno řízení o svolení k výpovědi s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, opravil však usnesení prvního soudu v ten rozum, že se návrh na obnovu řízení odmítá.

D ů v o d y:

Rekurentka se domáhá podle § 49 zákona ze dne 19. června 1931, čis. 100 sb. z. a n. obnovy řízení o svolení k výpovědi z bytu, jež skončilo svolením k výpovědi dané rekurentce. Než obnova tohoto řízení není po zákonu přípustná, ježto ustanovení § 49 zákona čis. 100/1931 nelze vztahovati na řízení o svolení k výpovědi podle zákonů o ochraně nájemců. Zákon ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n., jehož platnost byla s určitými změnami, jež však na souzený případ se nevztahují, prodloužena do dneška, připouští do usnešení, jímž bylo rozhodnuto o svolení k výpovědi, jako opravný prostředek jen rekurs a výslovně vylučuje jiný opravný prostředek (§ 4 odst. (5) tohoto zákona). Ustanovení toto zůstalo zachováno v platnosti podle odstavce (2) § 1 zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. Tím vyloučena jest v řízení o svolení k výpovědi obnova řízení, neboť tuto jest považovati podle zákona čis. 100/1931 rovněž za opravný prostředek, jak jde z toho, že jeho § 49, jednající o obnově, zařazen jest do oddělení pátého nadepsa-

ného: »Opravné prostředky.« Není tedy nezákonnosti v tom, že nižší soudy navrhovanou obnovu nepřipustily, ač správně následkem nepřipustnosti její měly návrh odmítnouti místo zamítnouti; v této příčině bylo rozhodnutí jejich oprávněno.

Čís. 12520.

Zubní technik, opatřující si k svým pracím zboží, provozuje obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a jest za podmínek zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n., povinen k protokolaci.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 298/33.)

Rejstříkový soud vyzval Bedřicha P-a, zubního technika, by vzhledem k tomu, že mu byla pro rok 1931 vyměřena základna daňová ve smyslu zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. ve výši 50.000 Kč, opověděl svou živnost k obchodnímu rejstříku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Nepodléhá pochybnosti, že si zubní technik opatřuje ke svým pracím zboží, umělé zuby, kaučuk atd., by je po zpracování dále zcizoval, a jest tudíž jeho činnost obchodem podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. a tudíž jest ho považovati za kupce ve smyslu čl. 4 obch. zák. Bedřichu P-ovi byla ve smyslu zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n. vyměřena daň výdělková ze základu 50.000 Kč a jsou takto splněny obě podmínky pro jeho protokolační povinnost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurent napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, pro nezákonnost ve smyslu § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., leč neprávem. Marně se snaží rekurent vyvrátiti správnost odůvodnění napadeného usnesení poukazem na zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n., podle něhož prý činnost zubního technika je odvětvím lékařské vědy a umění, a proto nepodléhá živnost taková protokolaci. Uvedený zákon přesně rozlišuje v §§ 1 a 2 zubní lékařství od živnosti zubní techniky, přiznává pouze prvému, jehož součástí je umělá náhrada zubů a chrupů, že je odvětvím lékařské vědy a umění, kdežto o zubních technicích má zvláštní ustanovení v §§ 2 až 5 o způsobilosti k výkonu živnosti a o rozsahu jejich výkonů, nezasahuje však do živnosti zubní techniky s hlediska obchodně-právního. Poněvadž rekurent přiznává, že v provozované živnosti kupuje umělé zuby, kaučuk a jiné věci, aby je po zpracování dále zcizoval, prokazuje tím provozování obchodů ve smyslu čl. 271 čís. 1 obch. zák. Byla-li mu pak z této činnosti vyměřena právoplatně daň výdělková ze základu více než 50.000 Kč, byly tím splněny zákonné předpoklady pro jeho protokolační povinnost, jak nižšími soudy správně bylo uznáno.